Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT (1839-1848)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: ”Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind”, i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964414321952/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Ja, brudt er Lænkerne, de centnersvære,
Som Aanden selv sig smeded i sin Nød;
Da fri den sine Vaaben svang med Ære,
Da var dens første Daad Tyrannens Død.
Og dog er Skjæbnen til, kun at vi bære
Den i os selv og i vort eget Skjød.
Den kommer frem fra Inden, ei fra Uden;
Den er vor Skabning, mens vi selv er Guden.

Dog er ei Guden Gud, saalidt som Roden
Er Livets Rod, naar Planten bliver til;
Vor Skjæbne lægges ydmyg os for Foden,
Om op fra Støvet vi den reise vil.
Den voxer, vexler i et evigt Spil,
Men bliver aldrig fuldendt, aldrig moden.
Den efter Væsnet ta'er bestandig Farve,
Thi den er Psychens egentlige Larve.

Og som en Larve den tilsidst hensegner,
Naar Sjælen bliver Eet med sin Idee;
Thi Held og Uheld, Jordens Fryd og Vee,
Det første Udkast skarpere kun tegner,
At reent tilsidst vi Billedet maae see.
Naar det er klaret, saa ei meer det blegner,
(Men gjennem Kamp og Smerte kun det skeer)
Da løfter Frihed Vingen — Skjæbnen er ei meer.

Til denne Tro var dog vor Helt ei kommen.
Paa Livets Skillevei han just nu stod,
Hvor Skjæbnen holdt sit Scepter ham imod,
Og for hans frie Vandring sænked Bommen.
Han syntes alt han kunde høre Dommen,
Den strenge, der var skreven som med Blod,
Der sagde: Adam Homo skal gaae under,
Mod Død og mod Fordærvelse han stunder!

Vel stopped han i Førstningen sit Øre
For disse bittre, uheldsvangre Ord;
Men da han klarere dem fik at høre,
Og høiere de gjenlød som i Chor:
Da gjennem ham paa eengang Tanken foer,
Ved Skjæbnens Stræng med egen Haand at røre,
For at forsøge, om et Forsyn ei
Endnu et Svar ham sendte paa hans Vei.